

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Co/21/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113217632
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5113217632.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1, Nové Město, Česká republika, IČO: 264 29 705, zastúpeného zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: E. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX F., v konaní o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne, 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy a zmenkovej odmeny, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 9C/18/2013-110 zo dňa 15. decembra 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 9C/18/2013-110 zo dňa 15. decembra 2015 z r u š u j e a v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. určil zmluvnú podmienku v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy č. 508500208 zo dňa 02.12.2009 o dojednaní vyplňacieho práva zmenky veriteľom za neprijateľnú zmluvnú podmienku v celom rozsahu a pre neprijateľnosť za neplatnú zmluvnú podmienku v celom rozsahu. Výrokom III. rozhodol, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že dňa 28.3.2013 podal CD Consulting, s.r.o., IČO: 264 29 705, Praha 3, Česká republika návrh na uplatnenie pohľadávky podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Podmienky sú splnené. Žalobca je obchodnou spoločnosťou na území Českej republiky a žalovaný je fyzickou osobou na území Slovenskej republiky - ide o cezhraničný spor, ktorého hodnota nepresahuje 2.000,- Eur bez príslušenstva, čo je v súlade s článkom 2, 3 nariadenia č. 861/2007.

Návrh je návrhom zo zmenky zo dňa 02.12.2009 (č.l. 4 spisu). Neúplná (blanko) zmenka na rad je vystavená v prospech spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava. Vystaviteľom zmenky je žalovaná E. Y.. Zmenka bola vystavená k spotrebiteľskej zmluve č. 508500208. Číslo úverovej zmluvy je uvedené priamo v obsahových náležitostiach zmenky na č.l. 4 spisu. Žalobca úverovú zmluvu k návrhu nepripojil. Zo zmenky vyplýva právo žalobcu na zaplatenie zmenkovej sumy 292,- Eur a zmenkový úrok 0,25% denne od 31.05.2010 do zaplatenia. Spoločnosť Pohotovosť, s.r.o., Bratislava, IČO: 35 807 598 indosovala spornú zmenku na nadobúdateľa - žalobcu CD Consulting s.r.o., IČO: 264 29 705, Praha 3, Česká republika.

V nadväznosti na § 152 ods. 2 O.s.p. a § 153 ods. 2 O.s.p. je súd viazaný návrhom, že predmetom sporu je právo na zaplatenie dlžných súm na základe zmenky. Dôkazným bremenom žalobcu bolo preukázať formálnu platnosť zmenky, na základe ktorej právo na zaplatenie uplatnil. V konaní žalobca žiadal zaplatiť zmenkový úrok 0,25% denne, 6% úrok z omeškania ročne zo zmenkovej sumy, zmenkovú odmenu 1/3 percenta zmenkovej sumy, teda 0,97 Eur a náhradu trov konania. „Uvedený návrh súd doručil odporkyni

s procesnými poučeniami a s tlačivom „C“ - dôležitými usmerneniami podľa článku 5 ods. 2, 3 Nariadenia EP a Rady (ES) (č.l.59 rub). Odporkyňa sa k návrhu nevyjadřila."

Vstup do konania oznámil vedľajší účastník konania na strane žalovanej ako spotrebiteľky (č.l. 64 spisu). Bol poučený súdom (č.l. 67, 71 spisu) a vyzvaný k predloženiu súhlasu žalovanej „§ 93 ods. 3 O.s.p.". „Keďže súhlas nedoručil, v súlade s § 93 ods. 3 novely OSP (zákon č. 353/2014 Z.z., účinný od 1.1.2015) súd na vedľajšieho účastníka konania neprihliadal, teda nepovažoval ho za účastníka konania a to bez rozhodovania o neprípustení do konania. Vychádzal z doslovného znenia vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh" Z uvedených dôvodov súd nemal povinnosť doručiť vedľajšiemu účastníkovi konania návrh a ostatné podania, pretože sa na neho „neprihliada", má sa za to, že nie je vedľajším účastníkom konania (§ 79 ods. 4 prvá veta OSP: „Návrh na začatie konania a jeho prílohy doručí súd ostatným účastníkom do vlastných rúk."). Nestotožnil sa s názorom vedľajšieho účastníka konania, že je potrebné aplikovať OSP platný a účinný do 1.1.2015, pretože vstúpil do konania v čase do 1.1.2015. Preto nie je, podľa názoru VÚK, jeho povinnosťou doručiť súhlas odporcu s jeho vstupom do konania. Súd je povinný na jeho vstup prihliadať a doručiť mu návrh a ostatné podania."

Prvostupňový súd sa nestotožnil so spôsobom aplikácie noriem procesného práva zo strany vedľajšieho účastníka konania. Normy hmotného práva sa aplikujú v stave platnom a účinnom ku dňu vzniku právneho úkonu. Normy procesného práva (teda aj § 93 ods. 3 novely O.s.p., účinnej od 1.1.2015) sa vzťahujú ihneď od 1.1.2015 na všetky prípady v čase rozhodovania. Inak povedané, súd aplikuje to procesné právo, ktoré je platné a účinné v čase rozhodovania. Z tohto dôvodu aj na tento prípad aplikoval § 93 ods. 3 novely O.s.p. a na vedľajšieho účastníka konania neprihliadal. Okresný súd mal za to, že mu neodňal možnosť konať pred súdom. „ § 44 ods. 1 OSP umožňuje nahliadať do spisu účastníkovi konania, ktorým však vedľajší účastník konania nebol. Preto podľa § 44 ods. 2 OSP súd umožnil vedľajšiemu účastníkovi konania nahliadať do súdneho spisu a chrániť záujmy spotrebiteľa (č.l. 71). Toto právo vedľajší účastník konania nevyužil. Ďalej súd s týmto subjektom nekonal ako s vedľajším účastníkom konania a o jeho vstupe nerozhodoval."

Okresný súd „vykonala dokazovanie v súlade s článkom 7 ods. 1 písm. b), s článkom 9 ods. 1 - 3 nariadenia č. 861/2007, oboznámením návrhu, porovnaním zmenky v tomto konaní so zmenkou v exekučnom konaní vrátane spotrebiteľskej zmluvy, k zabezpečeniu ktorej bola zmenka vystavená, oboznámením pripojenej fotokópie exekučného spisu sp. zn. 4Er/69/2011. Originál exekučného spisu súd pripojil len na zabezpečenie fotokópií, aby nespôsobil priesťahy v exekučnom konaní a nedal tým dôvod na podanie žaloby na náhradu škody za nesprávny úradný postup (priesťahy v konaní)." Z exekučného spisu sp.zn. 4Er 69/2011 zistil, že úverová spotrebiteľská zmluva uvádzaná v zmenke č.l. 4 spisu sp.zn. 9C/18/2013 pod č. 508500208 (č.l. 7 exekučného spisu) bola uzavretá medzi spoločnosťou Pohotovosť, a.s., Bratislava a odporkyňou dňa 02.12.2009 na poskytnutý úver 200,- Eur, navýšený o poplatok 196,- Eur, spolu 396,- Eur. Dlh mala žalovaná zaplatiť v 12 splátkach po 33,- Eur. V úverovej zmluve nie sú uvedené úroky z úveru, ani RPMN, ani rozpis splátok. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej spotrebiteľskej zmluvy sú všeobecné podmienky. Poukázal na článok 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy a uviedol, že dohoda o vyplnení zmenky v zmysle ktorého na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka, aj veriteľa zmenky (ďalej aj ako vystaviteľ) vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy voči veriteľovi ako remitentovi (ďalej aj ako remitent) vystavil vystaviteľ zmenku, v ktorej nie je uvedená zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Ručiteľ je z vystavenej zmenky zaviazaný ako zmenkový ručiteľ. Zmluvné strany a ručiteľ sa dohodli, že zmenkovú sumu vyplní na zmenke remitent najneskôr v deň, kedy sa v zmysle úverových podmienok stane celý dlh splatný okamžite, to je, keď dlžník neuhradí včas 4 za sebou idúce splátky, prípadne uhradí len časť splátok alebo neuhradí včas poslednú alebo časť poslednej splátky. Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých zmluvných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na zmenke remitent tak, že uvedie deň, kedy sa v zmysle bodu 4 podmienok stal splatný celý dlh.

Obsahovým znením článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy mal okresný súd preukázané, že ku dňu uzavretia úverovej spotrebiteľskej zmluvy, teda ku dňu 02.12.2009 a ku dňu

vystavenia zmenky v totožný deň 02.12.2009 v zmenke nebola uvedená zmenková suma 292,- Eur, ani splatnosť zmenkového úroku 0,25% denne. Uvedené údaje mal vyplniť jednostranne remitent, najskôr v deň, kedy sa podľa bodu 4 zmluvy stane splatný celý dlh, to je, keď dlžník nezaplatí včas 4 po sebe idúce splátky, resp. zaplatí ich len z časti. Zmenková suma mala pozostávať zo sumy všetkých nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú v budúcnosti ku dňu vyplnenia zmenky. Dátumom začiatku úročenia zmenkovej sumy mal byť dátum zhodný s dňom, kedy sa podľa všeobecných podmienok stane splatným celý dlh a tento dátum taktiež mal byť vyplnený v budúcnosti remitentom.

Tým mal okresný súd preukázané, že sporná zmenka je neúplná zmenka - blankozmenka, ktorú jednostranne v neprítomnosti dlžníka vypísal veriteľ spoločnosť Pohotovosť, s.r.o., Bratislava, ktorý ju následne previedol (indosoval) na žalobcu. Okresný súd mal preukázanú vedomosť žalobcu o kauze zmenky ako zabezpečovacieho právneho úkonu k úverovej spotrebiteľskej zmluve. Táto informácia mu bola známa priamo z obsahových náležitostí zmenky, kde je číslo úverovej spotrebiteľskej zmluvy uvedené.

Pri nároku, ktorého základ tvorí právo zo zmenky, súd nemá právo skúmať kauzálny nexus, skutkový a právny základ zmenkového vzťahu, pokiaľ nemá jednoznačne preukázané, že skutkovým a právnym základom zmenky je spotrebiteľská zmluva, pri ktorej súd je povinný z úradnej moci skúmať a vyhodnocovať neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by mohli poškodiť spotrebiteľa. Opačným výkladom by veriteľ Pohotovosť, s.r.o., Bratislava za pomoci žalobcu takýmto postupom obišiel kogentné ustanovenia zákonov o ochrane spotrebiteľa. Takým postupom v rámci zmenkového konania by vymohol od spotrebiteľa aj plnenie na základe neprijateľných zmluvných podmienok. Takým postupom by bola znemožnená súdna ochrana spotrebiteľa a jeho práv z úradnej moci zo strany súdu. Po indosovaní zmenky spotrebiteľ nemôže poukázať na nekalé zmluvné podmienky.

Z uvedených dôvodov okresný súd považoval za nevyhnutné zistiť, či základom zmenkového vzťahu je spotrebiteľský vzťah, či zmenka vznikla zo spotrebiteľskej zmluvy, resp. na zabezpečenie nárokov veriteľa zo spotrebiteľskej zmluvy. Okresný súd mal jednoznačne preukázané, že v tomto prípade zmenka bola vystavená ako zabezpečovací právny prostriedok k spotrebiteľskej zmluve. Taký záver mal preukázaný tým, že samotná zmenka (č.l. 4 spisu) obsahuje číslo úverovej spotrebiteľskej zmluvy - 508500208, ktoré je zhodné s číslom úverovej spotrebiteľskej zmluvy v exekučnom konaní pod sp.zn. 4Er/69/2011. Zmenka (č.l. 4 spisu) tvoriaca predmet sporu sp. zn. 9C/18/2013 je totožná so zmenkou v konaní sp. zn. 4Er/69/2011 (č.l. 6 spisu), ktorá bola vystavená ako zabezpečovací prostriedok k spotrebiteľskej úverovej zmluve, čo vyplýva z článku 14 Všeobecných podmienok úverovej zmluvy - dohody o vyplnení zmenky, aj zo záverov rozhodcovského súdu (č.l. 4 exekučného spisu, č.l.93 spisu okresného súdu). Taký záver je podložený aj tým, že zmenka a spotrebiteľská úverová zmluva boli vystavené v totožný deň 2.12.2009. Zabezpečený (primárny) právny úkon je úverová spotrebiteľská zmluva a zabezpečovací právny úkon (akcesorický) je zmenka. Zmenka má všetky formálne náležitosti. Po formálnej stránke je platným právnym úkonom. Pre svoju platnosť vzhľadom k tomu, že ide o akcesorický zabezpečovací právny úkon, je nevyhnutná aj platnosť primárneho právneho úkonu, ktorý zabezpečuje, teda úverovej spotrebiteľskej zmluvy a platnosť článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorého blankozmenka bola veriteľom jednostranne vypísaná.

Úlohou okresného súdu bolo preto z úradnej moci skúmať platnosť primárneho právneho úkonu spotrebiteľskej zmluvy, osobitne článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy, v ktorom zmluvné strany uzavreli dohodu o vyplnení zmenky v budúcnosti. Na základe dohody neskôr veriteľ sám jednostranne zmenku vyplnil čo do zmenkovej sumy 292,- Eur a čo do splatnosti zmenkového úroku 0,25% denne. V čase uzavretia úverovej zmluvy, dňa 02.12.2009, ktorý je totožný s časom vystavenia zmenky, zmenka neobsahovala zmenkovú sumu a dátum splatnosti zmenkového úroku 0,25% denne.

Na daný spor okresný súd „aplikoval Občiansky súdny poriadok, Občiansky zákonník, zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, Smernicu rady č. 93/13 EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, Smernicu 2008/48/EHS o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, Smernicu 2005/29/ES o nekalých praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom, rozhodnutie NS SR 4 Obo 161/07 zo dňa 6.5.2008." Podľa § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. S poukazom na § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a), b), j), k), m), 5 Občianskeho zákonníka, § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 54 ods. 1,

2 Občianskeho zákonníka, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 39 Občianskeho zákonníka, § 265 Obchodného zákonníka, § 153 ods. 3, 4 OSP, § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 4 ods. 8 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, Podľa článku 2 písm. a) Smernice 93/13/EHS, článku 3 ods. 1, 2 Smernice 93/13/EHS okresný súd žalobu zamietol. Z článku 14 Všeobecných podmienok úverovej zmluvy mal okresný súd preukázané, že v tomto článku sa zmluvné strany spotrebiteľskej úverovej zmluvy dohodli o vyplnení vystavenej zmenky v budúcnosti. Bez platnej dohody o vypíňacom práve nemôže byť platná ani vyplnená zmenka (č.l. 4) (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo/161/2007). Ak dohoda o vypíňacom práve pri blankozmenke nezohľadňuje práva spotrebiteľa a umožňuje indosáciou zmenky vymôcť od spotrebiteľa plnenie z neprijateľných podmienok, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V nadväznosti na § 17 zmenkového zákona treba posúdiť, či takýmto konaním indosatár nekonal na škodu žalovanej ako dlžníčky zo spotrebiteľského úveru.

Okresný súd dospel k záveru, že článok 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je neprijateľná podmienka v článku 14 Všeobecných podmienok spotrebiteľskej zmluvy neplatným právnym úkonom v tejto časti. Neplatným spôsobom bolo dojednané vyplnenie zmenky. Sporná zmenka, ktorá vznikla ako zabezpečovací právny úkon k primárnemu právnemu úkonu spotrebiteľskej zmluve nemôže byť považovaná za platný právny úkon, keď bola vystavená a vyplnená na základe neplatného dojednania neplatnej dohody o vyplnení zmenky v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy.

Z vykonaného dokazovania okresný súd mal preukázané, že uzavretie spotrebiteľskej zmluvy bolo podmienené podpisom zmenky zo strany spotrebiteľa, čo vyplýva z rovnakého dátumu zmenky a úverovej spotrebiteľskej zmluvy, ako aj z čl. 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy. V momente uzatvárania úverovej spotrebiteľskej zmluvy obsahovou náležitosťou úverovej spotrebiteľskej zmluvy bola povinnosť dohodnúť sa na vypísaní zmenky podľa článku 14 Všeobecných podmienok (č.l.96 spisu) úverovej spotrebiteľskej zmluvy ako podmienky poskytnutia úveru. Táto podmienka je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože nie je individuálne so spotrebiteľom dojednaná, tvorila neoddeliteľnú súčasť formulárovej úverovej spotrebiteľskej zmluvy - Všeobecných podmienok a bez jej podpisu by spotrebiteľ nedostal úver, preto podmieňovala uzavretie spotrebiteľskej zmluvy, poskytnutie úveru a spotrebiteľ obsah úverovej zmluvy a článku 14 Všeobecných podmienok o vyplnení zmenky nemohol ovplyvniť. Dôkazné bremeno na preukázanie opaku podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka má veriteľ, právny predchodca navrhovateľa. Dôkazné bremeno neuniesol. Dojednanie v článku 14 Všeobecných podmienok o vypíňacom práve zmenky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka, pretože spotrebiteľ nemal možnosť sa s týmto ustanovením oboznámiť pred uzavretím spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 53 ods. 4 písm. b), m) Občianskeho zákonníka je dojednanie o vypíňacom práve zmenky (článok 14 Všeobecných podmienok) neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj preto, že na základe tejto podmienky vystavená zmenka umožnila previesť indosáciou bez súhlasu spotrebiteľa práva zo zmluvnej strany Pohotovosť, s.r.o. na žalobcu CD Consulting, čím došlo k zhoršeniu postavenia a ochrany práv spotrebiteľa. Zmenka a jej indosácia nadmerne sťažili spotrebiteľovi možnosť realizovať práva spotrebiteľa. Taký záver vyplýval už z charakteru zmenkového konania, ktoré nepripúšťa skúmanie dôvodu vzniknutého záväzku, ani ex offo ochranu spotrebiteľských práv „(ÚS ČR IV., ÚS ČR 457/10).“ Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je preto dojednanie v článku 14 Všeobecných podmienok o vypíňacom práve zmenky neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj preto, že spôsobuje značnú nerovnováhu práv a povinností, teda značne zhoršuje postavenie spotrebiteľa v tomto úverovom vzťahu vystavením a následným indosovaním zmenky zo spotrebiteľského vzťahu. Okresný súd preto nevychádzal z prísnej formálnosti zmenkového práva, pretože mal preukázané, že došlo k zneužitiu inštitútu zmenkového práva v neprospech jednej zmluvnej strany spotrebiteľa obchádzaním ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, čo je zároveň aj rozpor so zákonom a teda neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, § 265 Obchodného zákonníka (obmedzenie a zákaz zmieniek pri spotrebiteľských úveroch - § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z., § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z.). Značnú nerovnováhu v právach spôsobuje dojednanie v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy aj preto, že veriteľ sám vyplní zmenku v deň splatnosti celého dlhu. Žalovaná ako spotrebiteľ nijako nemohla ovplyvniť výšku zmenkovej sumy, dátum splatnosti zmenkového úroku, ktoré si do zmenky jednostranne dopísal veriteľ. Dojednanie vypíňacieho práva zmenky v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy je neplatné aj podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť, nepreskúmateľnosť. Dojednanie je neurčité,

nepreskúmateľné v časti „Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia.“. Je zrejmé, že suma bola jednostranne do zmenky uvedená veriteľom a ku dňu uzavretia dohody v článku 14 Všeobecných podmienok spotrebiteľ nevedel, aká suma do zmenky bude dopísaná. V momente uzatvárania dohody uzavrel neurčitú dohodu čo do článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy, tak nebola konkretizovaná výška zmenkovej sumy, ktorá mala byť dopísaná do zmenky na základe vyplňacieho práva zmenky a neboli ani určitým, preskúmateľným spôsobom stanovené kritériá, na základe ktorých zmenková suma do zmenky mala byť dopísaná tak, aby bola určiteľná a preskúmateľná za pomoci výkladových pravidiel. „Dohoda o vyplňacom práve zmenky v článku 14 všeobecných podmienok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 písm. j) Občianskeho zákonníka, pretože výška úveru (dlhu) a úroku mala byť takto určená až v čase splnenia, v tomto prípade splatnosti úveru, kedy vzniklo veriteľovi právo vypísať zmenkovú sumu a splatnosť zmenkového úroku podľa článku 14 všeobecných podmienok.“

Dojednanie vyplňacieho práva zmenky podľa článku 14 Všeobecných podmienok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, pretože dojednanie umožnilo veriteľovi, aby pri vyplnení zmenky v budúcnosti zaviazal spotrebiteľa zaplatiť za nesplnenie záväzku neprimerane vysokú sankciu, ktorá mu pri uzavretí úverovej spotrebiteľskej zmluvy nebola známa. V zmenke je veriteľom vypísaný zmenkový úrok vo výške 0,25% denne krát 365 dní = vo výške 91,25% ročne. K vyplneniu zmenky veriteľom došlo momentom zosplatnenia dlhu. Ide o rozpor so zákonom (§ 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z.). Zároveň ide o nekalú podmienku podľa článku 2 písm. a) v spojení s ustanovením prílohy ods. 1 písm. e) Smernice 93/13 EHS. Touto nekalou zmluvnou podmienkou a zároveň neprijateľnou si veriteľ zabezpečil za nesplnenie záväzku spotrebiteľa neprimerane vysoké príslušenstvo pohľadávky zmenkový úrok vo výške 0,25% denne (91,25% ročne). Podľa okresného súdu ide o neplatnosť tohto dojednania aj v nadväznosti na „§ 3 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi a podľa § 39 Občianskeho zákonníka a podľa § 265 Obchodného zákonníka (obchádzanie zákona o maximálnej úrokovej miere pri spotrebiteľských úveroch podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení zmien a doplnkov, ktorých výška nepresahuje v priemere úrokovú mieru 10% ročne v porovnaní so zmenkovým úrokom 91,25% ročne).“

Dojednanie vyplňacieho práva zmenky v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, pretože v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona mu uvedené dojednanie umožnilo obísť zákonné ustanovenia a vpísať do zmenky pri jej vyplnení také plnenia, na ktoré mu vôbec nevznikol nárok. Úverová spotrebiteľská zmluva neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. h), i), j), k) zákona č. 258/2001 Z.z., § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z.z.. Neobsahuje údaj o RPMN a neobsahuje rozpis splátok. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. a § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z.z. sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Skutočný úver bez poplatkov bol poskytnutý odporkyni vo výške 200,- Eur. Veriteľovi nevzniklo právo na vrátenie poplatku vo výške 196,- Eur, o ktorý úver navýšil, ani na úrok. Napriek tomu do zmenky dopísal zmenkovú sumu 292,- Eur a zmenkový úrok vo výške 0,25% denne (91,25% ročne).

V danom prípade je teda dojednanie v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy o vyplňacom práve zmenky podľa okresného súdu neprijateľnou zmluvnou podmienkou a podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka zároveň neplatne dojednanou zmluvnou podmienkou. Zmluvná podmienka je z už uvedených dôvodov neplatná aj pre neurčitosť dojednania podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre rozpor s kogentnými ustanoveniami zákona a pre obchádzanie zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka, § 265 Obchodného zákonníka. „Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Obo 161/2007 zo dňa 6.5.2008 konštatoval absolútnu neplatnosť úverovej spotrebiteľskej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka. Zároveň konštatoval, že z absolútne neplatnej úverovej zmluvy nemohlo veriteľovi vzniknúť právo na vyplnenie blankozmenky. V odôvodnení ďalej uviedol: „Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol. O nedovolenosť a teda aj absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide tiež v prípade, keď sa tento prieči dobrým mravom. Obchádzanie zákona spočíva i v zámernom použití prostriedkov, ktoré samy o sebe nie sú zákonom zakázané a v dôsledku čoho vzniknutý stav z hľadiska pozitívneho práva sa javí ako nenapadnuteľný. Konanie „in fraudem legis“ predstavuje postup, keď sa niekto správa podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnu normou nepredvídaný a nežiaduci.““

Preto okresný súd podľa § 153 ods. 3 O.s.p. z úradnej moci určil zmluvnú podmienku v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy o dojednaní vyplňacieho práva zmenky veriteľom za neprijateľnú zmluvnú podmienku v celom rozsahu a pre neprijateľnosť za neplatnú zmluvnú podmienku v celom rozsahu. Na základe neplatnej dohody o vyplňacom práve zmenky nemohla byť preto platným spôsobom veriteľom vyplnená zmenka zo dňa 2.12.2009 (čl. 4 spisu). Podľa § 154 ods. 4 O.s.p. a podľa § 494 Občianskeho zákonníka z neplatného právneho úkonu, z neplatnej zmenky okresný súd nemohol priznať žalobcovi zmenkové plnenie, preto návrh zamietol.

Podľa § 152 ods. 2 a § 153 ods. 2 O.s.p. je súd viazaný predmetom sporu čo do výšky, čo do základu nároku. Okresný súd nemohol priznať žalobcovi nároky tvoriace predmet sporu, keď dospel k záveru, že zmenka je neplatným právnym úkonom. Priznaním nároku z neplatného právneho úkonu by okresný súd rozsudkom legalizoval bezdôvodné obohatenie žalobcu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Bez dôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu...“. Predmet sporu netvoril návrh žalobcu na zaplatenie úveru a príslušenstva na základe úverovej spotrebiteľskej zmluvy, aby okresný súd zvažoval, že návrhu vyhovie v tom rozsahu, že mu prizná bezúročný úver (zostatok úveru) bez poplatkov (zákon č. 258/2001 Z.z a zákon č. 129/2010 Z.z.). Nárok bol uplatnený na základe zmenky ako právneho titulu, nebol uplatnený na základe úverovej spotrebiteľskej zmluvy. Okrem viazanosti súdu predmetom sporu, rozhodnutiu okresného súdu priznať žalobcovi úver (zostatok úveru) bez úrokov, bez poplatkov bránila aj tá skutočnosť, že žalobca nepreukázal, koľko skutočne žalovaná zaplatila z poskytnutého úveru 200,- Eur ku dňu rozhodovania okresného súdu (§ 154 ods. 1 O.s.p.).

Porovnaním zmenkového nároku podľa zmenky vo výške 292,- Eur s výškou nároku uplatneného v tomto konaní 00,00 Eur, okresný súd bez účtovných dokladov o zaplatení mohol len uvažovať, že žalovaná už zaplatila za poskytnutý úver, a to viac ako predstavoval samotný úver (292,- - 00,00 = 292,-). Z úverovej spotrebiteľskej zmluvy vyplýva, že spotrebiteľský úver bez úrokov, bez poplatkov bol poskytnutý vo výške 200,- Eur. Na zmenku bola dopísaná suma 292,-, ktorú žalobca v predmetnom konaní ale nežaluje. Pri aplikácii logického výkladu je teda zrejmé, že žalovaná v danom prípade zaplatila celý poskytnutý úver vo výške 200,- Eur a navyše uhradila ešte sumu vo výške 92,- Eur (292,- - 200,- = 92,-). Uvedené závery okresného súdu však vyplývajú zo skutkového stavu, ktorý bol tvrdý v návrhu zo dňa 28.3.2013. Ku dňu rozhodovania okresného súdu podľa § 154 ods. 1 O.s.p. nebolo preukázané účastníkmi konania, či od podania návrhu žalovaná zaplatila dlh (časť dlhu) na základe zmenkového konania alebo v rámci exekučného konania, keďže ide o totožný základ nároku. Žalobca nepreukázal účtovnými dokladmi, či nedošlo k zániku dlhu zaplatením (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Dlh s rovnakým základom nároku je (bol) súčasne vymáhaný aj v zmenkovom konaní, aj v exekučnom konaní, okresný súd nemal preukázané ani to, či dlžníčka nezaplatila viac, ako jej ukladá zákon. Okresný súd preto nemohol za tejto skutkovej a dôkaznej situácie z úradnej povinnosti podľa § 153 ods. 4 O.s.p. zaviazat žalobcu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške preplatku zákonného plnenia. Takým postupom bola žalovanej zároveň odňatá možnosť podať absolútne námietky čiastočného alebo úplného zániku záväzku zaplatením.

„V nadväznosti na § 17 zákona č. 191/1950 Sb. zákona zmenkového a šekového a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 161/2007 zo dňa 6.5.2008 tak dospel súd k záveru, že v tomto prípade sú splnené zákonné podmienky na skúmanie skutkových a právnych okolností, na základe ktorých zmenka bola vystavená (kauzálny nexus) a to ex offo v záujme ochrany práv spotrebiteľa. Súd mal preukázané, že subjekt pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka - spotrebiteľa (porušil vedome kogentné zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa). V príčinnej súvislosti s tým neprimerane navýšil svoju pohľadávku veriteľa na úkor (na škodu) spotrebiteľa a vystavením a indosovaním zmenky sťažil, resp. znemožnil ochranu spotrebiteľa v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou. Takému nekalému konaniu súd nemohol poskytnúť právnu ochranu. Súd má za to, že cieľom indosovania zmenky na navrhovateľa bolo inkasovať zmenkovú sumu bez toho, aby zmenkový dlžník mohol vzniesť námietky a bez toho, aby súd z úradnej moci namiesto spotrebiteľa aplikoval kogentné zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Preto sa súd domnieva, že aj keď odporca v tomto konaní neprodukoval námietky, súd musí z úradnej moci chrániť práva spotrebiteľa, dané kogentnými ustanoveniami zákona.“ Z uvedených dôvodov okresný súd návrh na zaplatenie nárokov zo zmenky zamietol v celom rozsahu. „Úspešnou účastníčkou konania je odporkyňa - spotrebiteľka. Podľa § 142

ods. 1 OSP jej vzniklo právo na náhradu trov konania. Trovy konania jej nevznikli, ani ich neuplatnila návrhom podľa § 151 ods. 1 OSP. Preto súd rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal."

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b) OSP), že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods.2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP), že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP). Tvrdil, že v prejednávanej veci došlo zo strany okresného súdu jeho konaním, ako aj napadnutým rozhodnutím k porušeniu práva Európskej únie, konkrétne k porušeniu čl. 4, 5 a 7 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007 (ďalej len „Nariadenie“). Nariadenie má všeobecnú pôsobnosť a je záväzné vo všetkých svojich častiach a priamo aplikovateľné v Slovenskej republike. V danej veci žalovaná nedoručila okresnému súdu žiadnu žalobnú odpoveď v súlade s čl. 5 ods. 3 alebo 6 Nariadenia. Okresný súd bol preto povinný postupovať podľa čl. 7 ods. 3 Nariadenia podľa ktorého: „Ak sa súdu alebo tribunálu nedoručí odpoveď dotknutej strany v lehote ustanovenej v článku 5 ods. 3 alebo 6, súd alebo tribunál vydá rozsudok o pohľadávke alebo protipohľadávke.“ Článok 7 Nariadenia upravuje procesný postup súdu pri skončení konania a obligatórne ustanovuje súdu povinnosť vydať rozsudok o pohľadávke bez nariadenia pojednávania vždy, ak sa súdu nedoručila odpoveď žalovanej. Napadnuté rozhodnutie je preto prekvapivým rozhodnutím, čo predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Prekvapivosť napadnutého rozhodnutia vyplývala zo skutočnosti, že žalovaná uplatnený nárok nepoprela, no napriek tomu okresný súd uplatnený nárok zamietol, ale najmä vyplývala z rozporu napadnutého rozhodnutia s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú žalobca poukazoval v tomto odvolaní a ktorá má byť prvostupňovému súdu známa.

Namietal, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že vo veci vykonal dokazovanie okrem iného oboznámením sa s exekučným spisom, úverovou zmluvou a ďalšími listinnými dôkazmi. Žalobca a podľa dostupných informácií ani žalovaná však dokazovanie exekučným spisom, úverovou zmluvou, či ďalšími listinnými dôkazmi nenavrhli. Podľa § 120 O.s.p. dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdených účastníkmi a vykonáva len tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli. Prejednacía zásada úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou, ktoré účastníkom sporového konania vyplývajú z § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.. Povinnosť tvrdenia znamená, že účastník musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne, aby súd vedel, na základe akých okolností účastníkovi vyplýva jeho právo alebo povinnosť. Ak účastník splní svoju povinnosť tvrdenia, hovoríme, že uniesol bremeno tvrdenia. Žalobca predložil okresnému súdu ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, ktorou, keďže táto spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zákonom č. 191/1950 Sb. (Zákon zmenkový a šekový) dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva. Voči forme a obsahu zmenky zo strany žalovanej žiadnych námietok nebolo a preto neexistovala okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonanie ďalších dôkazov nevyhnutých pre rozhodnutie vo veci. Ustanovenie § 120 ods. 1 O.s.p. in fine síce súdu umožňuje, aby v sporovom konaní vykonal aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhli účastníci konania, avšak tento postup je možné využiť len výnimočne, ak je vykonanie nenavrhnutých dôkazov nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci; a nevykonanie nejakého dôkazu môže byť príčinou toho, že súd nemôže rozhodnúť. Potreba vykonať ďalšie dôkazy musí vyplývať zo samotného doterajšieho dokazovania (z doterajších prednesov účastníkov a vykonaných dôkazov). V danej veci okresný súd mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Z uskutočnených prednesov sporových strán počas písomnej fázy konania (koncentračný zásada v zmysle čl. 5 Nariadenia) a vykonaného dokazovania vedeného na základe návrhov sporových strán, nevyplývala potreba vykonať ďalšie nenavrhnuté dôkazy. Predpokladom vydania rozsudku v tomto konaní bolo výlučne predloženie originálu zmenky. Zmenka je listinný cenný papier, ktorý inkorporuje v listine ako takej samo právo žalobcu. Vo vzťahu k žalobcovi ako indosatárovi je preto jediným legitimitačným prostriedkom, ktorý nie je možné ničím iným nahradiť. Žalovaná mohla na základe čl. 5 ods. 3 a ods. 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, ak tak však neurobila, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to zo dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Súd samotný nie je legitimitovaný na to, aby postupom podľa § 120 ods. 1 veta prvá in fine O.s.p. vznášal námietky voči zmenke za žalovanú. Ak tak okresný súd činil, ide o porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti účastníkov konania ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie.

Okresný súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhu žalovanej a bez legitímneho podnetu na ťarchu žalobcu vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter žalovanej ako spotrebiteľa. Žalovaná sa tejto obrany žiadnym spôsobom nedovoľovala, uplatnenú pohľadávku nerozporovala, svojim konaním ju prakticky uznala. Okresný súd iniciatívne rozširoval okruh dokazovaných skutočností v tom smere, aby získal pre neho dostatočný podklad pre zamietnutie návrhu na uplatnenie pohľadávky. Okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie nad rámec navrhnutých dôkazov v prospech uplatnenej pohľadávky, teda neobjektívne podporil žalovanú v tomto konaní. Navyše žalovaná o túto podporu nepreukázala žiadny záujem. „Súd teda túto ochranu odporcovi prakticky nanútil, bez jeho vôle. Uvedené správanie súdu je neprijateľné v právnom štáte, predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Prvostupňový súd navyše pri vydávaní rozhodnutia vychádzal z podľa neho nesporných skutočností. Súd za nesporné považoval to, že odporca so spoločnosťou POHOTOVOST', s.r.o. uzatvorili zmluvu o úvere, ďalej že zmenka, ktorá je predmetom tohto konania je zabezpečovacou zmenkou, že odporca uzatvoril zmluvu o úvere ako spotrebiteľ." Prvostupňový súd dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácie príslušných právnych predpisov a práva Európskej únie. Je nevyhnutné zdôrazniť, že predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový právny vzťah. Žalobca v konaní uplatňuje bezpodmienečný záväzok žalovanej, že za zmenku zaplatí. „Prvostupňový súd predovšetkým ignoroval ust. § 17 ZSZ, podľa ktorého cit.: „Kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. " Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že odporca vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže činiť odporca, tým menej tak môže činiť sám súd. V tejto súvislosti poukazujeme na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo 3/2008 zo dňa 22. októbra 2008, podľa ktorého cit.: „Z povahy zmenky ako abstraktného a nesporného záväzku vyplýva, že majiteľ zmenky nemusí pri jej predložení k zaplateniu, prípadne vymáhaniu, preukazovať, že mu odporca (povinný) zmenkovú sumu aj skutočne dlhuje. Z ustanovenia § 17 zák. č. 191/1950 Zb. síce vyplýva, že kto je žalovaný (povinný) zo zmenky, môže vznášať (robiť) proti zmenkovému nároku určité námietky, je však na ňom, aby oprávnenosť týchto námietok preukázal. Dôkazné bremeno teda spočíva na odporcovi (povinnom) a nie na navrhovateľovi (oprávnenom). Pokiaľ povinný dôkazné bremeno neunesie, bude nútený podľa zmenky plniť. Pri kauzálnych námietkach nie je možné prenesenie dôkazného bremena z odporcu (povinného) na navrhovateľa (oprávneného)."

Z uvedeného vyplýva, že je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči žalobcovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany žalovanej a predovšetkým žalovaná v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto úlohu a iniciatívu na seba (proti vôli odporcu) prevzal súd a suploval aktivitu žalovanej. Uvedené námietky majú hmotnoprávny charakter, preto v záujme zachovania rovnosti strán, súd nie je oprávnený žalovanú na nich ani upozorniť (§ 5 ods. 1 O.s.p.). Žalobca nemá vedomosť, že by bola žalovaná v konaní činná a v rámci tohto súdneho konania tvrdila konanie žalobcu vedome na škodu dlžníka a zároveň vznášala námietky, ktoré by sa zakladali na jej vlastných vzťahoch k vystaviteľovi. Je nevyhnutné zdôrazniť, že pre prípad, ak by majiteľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, postihovým následkom takéhoto konania je len možnosť dlžníka (odporcu) vznášať aj námietky, ktoré sú založené na jeho vlastných vzťahoch s predchádzajúcim majiteľom zmenky. Zákon zmenkový a šekový neustanovuje ako sankciu taký stav, ktorý by viedol k možnosti súdu bez skúmania prípadných vznesených námietok pristúpiť k zamietnutiu žaloby. Okresný súd porušil poučovaciu povinnosť súdu prekročením § 5 ods. 1 O.s.p. a aj ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Tiež poukázal na rozsudok Nejvyššího soudu ČR zo dňa 22.8.2002 sp. zn.: 25 Cdo 1839/2000 (uverejnený v Sbírkce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 59/2004). Ohľadne argumentácie okresného súdu k odklonu od všeobecnej teórie o povinnosti neskúmať kauzu zmenky a teda postupovať podľa zmenkového práva, na ktorý poukazuje najmä s ohľadom na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 457/10, je dôležité uviesť, že vo veci došlo zo strany žalovaného k obrane - vzniesol námietky voči zmenkovému platobnému rozkazu. Okrem toho je nevyhnutné poukázať aj na to, že v tomto prípade žalobca inicioval konanie o vydanie zmenkového platobného rozkazu podľa vnútroštátneho práva Českej republiky. Žalobca sa „obiter dictum vyjadruje aj k záveru súdu o tom, že dohoda o vyplňovacom práve blanko zmenky by mala predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku pri poskytovaní spotrebných úverov. V tejto súvislosti poukazujeme na to, že samotný zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001

Z.z. pripúšťal, aby na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru bola vystavená zmenka. Limitovaná bola len výška zabezpečenia vo vzťahu k aktuálnej výške dlhu v čase jej vyplnenia. Zmenka preto aj v prostredí spotrebiteľských úverov mohla byť používaná. Zákon súčasne nelimituje použitie len istého druhu zmeniek, ani nevylučuje použitie určitých doložiek a pod.. Z uvedeného vyplýva, že prípustné sú akékoľvek zmenky, akékoľvek doložky a zároveň aj blankozmenky s úpravou vyplnenia zmenky v dohode o vyplňovacom práve. Súčasne z formulácie ust. § 4 ods. 6 a použitia spojenia „v čase vyplnenia“ ako aj zo slov „vyplnenú veriteľom“, je zrejmé, že zákonodarca pripúšťal, že zmenky budú vyplňované dodatočne po vystavení, pretože inak by použil spojenie „v čase vystavenia“, resp. by vylúčil vyplňovanie znenie zo strany veriteľa. Z uvedeného preto vyplýva, že dohoda o vyplňovacom práve nemohla byť neplatná a nemohla byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani v prostredí spotrebiteľských úverov, pretože právna úprava explicitne pripúšťala používanie blankozmieniek."

Žalobca považoval za potrebné vyjadriť sa k záveru okresného súdu a samotnému výroku súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Poukázal na § 153 ods. 2 O.s.p. a uviedol, že sám zákonodarca predpokladá dispozíciu vyhlásenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky len v prípade, ak sa rozsudok týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy. V tejto veci však nejde o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. V tomto konaní sa prejednáva spor zo zmenky ako cenného papiera a ak okresný súd sám vykonal dôkazy spotrebiteľskou zmluvou bez možnosti žalobcu sa k nim vyjadriť, nie je možné uzavrieť, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Okresný súd nerešpektoval znenie § 153 ods. 2 O.s.p. a aj napriek odlišnému predmetu sporu vyhlásil zmluvnú podmienku za neprijateľnú. V prípade, ak by výrok o vyhlásení zmluvnej podmienky za neprijateľnú nadobudol právoplatnosť, stane sa záväzným tak pre účastníkov konania ako aj pre všetky orgány (tzv. materiálna stránka právoplatnosti), teda najmä súdy. Okresný súd vyhlásil za neplatnú zmluvnú podmienku používanú spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorá nie je účastníkom tohto konania, avšak výrok sa bude vzťahovať na žalobcu, ktorý zmluvnú podmienku vôbec nepoužíva. Názor, že v obdobnom právne a skutkovom prípade nejde o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ale o spor zo zmenky podporuje aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. februára 2015, sp. zn. : 41 C0b 42-2015, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. februára 2015. Okresný súd uvádza, že spotrebiteľ (žalovaný) v čase uzatvorenia dotknutej zmluvy o úvere nebol schopný posúdiť zákonné dôsledky uzavretej dohody o vyplnení zmenky. V tejto veci Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 43CoZm/18/2013 zo dňa 28. novembra 2013. „Zásada abstraktnosti zmenkových záväzkov sa zvyšuje v prípade, že remitent ako prvý majiteľ zmenky indosamentom (rubopisom) prevedie zmenku na nového majiteľa - indosatára. Tento získava všetky práva zo zmenky, a to nie ako právny nástupca predchádzajúceho majiteľa, ale ako celkom originálny nadobúdateľ týchto práv. V dôsledku toho priamy zmenkový dlžník môže voči takémuto poslednému majiteľovi zmenky robiť len také námietky, ktoré sa zakladajú na ich vlastných vzťahoch. Ust. §17 ZZŠ v tejto súvislosti hovorí, že ten, kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi zmenky námietky, ktoré zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k výstavcovi alebo neskorším majiteľom, okrem prípadu, keď majiteľ pri nadobúdaní zmenky jedná vedome na škodu dlžníka. Výnimku zo zásady takto zvýšenej nespornosti a abstraktnosti zmenkového záväzku tvorí preukázaná námietka dlžníka, že posledný majiteľ zmenky pri jej nadobúdaní konal vedome na škodu dlžníka (napr. v prípade dôvernickeho - fiduciálneho indosamentu). Len v prípade, že zmenkový dlžník takúto námietku vznesie a preukáže, môže následne na svoju obranu vzniesť aj kauzálne námietky vyplývajúce z jeho vzťahu k remitentovi, či iným skorším majiteľom zmenky." Dokazovanie na preukázanie dôvodnosti takýchto kauzálnych námietok je totiž možné vykonať výlučne len za predpokladu, že žalovaná v lehote do 30 dní po doručení tlačiva a návrhu na uplatnenie pohľadávky, ako aj tlačiva na odpoveď, sa vyjadrí k podanému návrhu, či už tak, že vyplní časť II. Vzorového tlačiva písm. C a pripojí všetky príslušné podporné doklady, alebo sa vyjadrí akýmkoľvek iným vhodným spôsobom, pri ktorom nepoužije tlačivo na odpoveď. V zmysle ods. 12 Preambuly Nariadenia ďalšie dôkazy by mohol tak žalobca, ako aj žalovaná predkladať v priebehu celého prvostupňového konania. Pokiaľ však samotná odpoveď k podanému návrhu na uplatnenie pohľadávky nie je doručená súdu v lehote 30 dní po doručení tlačiva návrhu, musí súd vydať rozsudok o pohľadávke alebo protipohľadávke, teda rozhodnúť vo veci samej. Ustanovenie v čl. § 7 ods. 3 Nariadenia, ktorý ustanovuje takúto koncentračnú zásadu, má za dôsledok, že v prípade pasivity žalovanej, ktorá napriek riadnemu doručeniu návrhu v uvedenej lehote nedoručila okresnému súdu odpoveď, musí súd rozhodnúť len na základe dôkazov predložených žalobcom, a teda nevykonáva dokazovanie uvedené v čl. § 7 ods. 1 Nariadenia. Tento záver vyplýval z prvej vety uvedeného článku, ktorý podmieňuje vykonávanie tam uvedených dôkazov doručením odpovede žalovanej. Nemôže teda takéto dokazovanie vykonávať v štádiu pred doručením odpovede žalovanej okresnému súdu. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn.: 43CoZm/10/2013 a žiadal, aby odvolací súd

„zmenil rozsudok Okresného súdu Čadca zo dňa 15.12.2015, sp.zn.: 9C 18-2013 tak že návrhu na uplatnenie pohľadávky v celom rozsahu vyhovie a prizná navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške: 34,86 € bez DPH za podané odvolanie a 8,58 € bez DPH režijný paušál, a to., všetko navyšené o DPH.“

K doručenému odvolaniu žalobcu sa žalovaná písomne nevyjadrila (č.l.137 rub spisu).

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec v medziach ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil vec v zrušenej časti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Primárne sa krajský súd oboznámil s priebehom postupu konania pred okresným súdom, a to tak v rovine vedľajšieho účastníctva ako aj dokazovania, ktoré v zmysle odôvodnenia napadnutého rozsudku mal uskutočniť okresný súd.

V spisovom materiáli okresného súdu na č.l. 64 spisu sa nachádza podanie zo dňa 20.11.2014, ktorým Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov v zastúpení JUDr. Bohdan Jakubis oznamuje vstup vedľajšieho účastníka do konania, a to na podporu žalovanej. Podanie zo dňa 20.11.2014 o vstupe vedľajšieho účastníka do konania bolo doručené Okresnému súdu Čadca dňa 24.11.2014. V spisovom materiáli sa nachádza na č.l. 68 súhlas žalovanej so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, ktorý bol doručený okresnému súdu dňa 27.01.2015 (doručenie výzvy na vyjadrenie čl. 65 rub spisu). Následne v spisovom materiáli je žurnalizovaná námietka neprípustnosti vedľajšieho účastníka zo strany žalobcu v podaní zo dňa 27.01.2015 doručenom Okresnému súdu Čadca dňa 28.01.2015, č.l. 79 spisu.

V súvislosti s oznámením vstupu vedľajšieho účastníka do konania na podporu žalovanej, a to podaním zo dňa 20.11.2014 doručeným Okresnému súdu Čadca dňa 24.11.2014, č.l. 64 spisu, krajský súd uvádza, že bol odlišného právneho názoru oproti postupu okresného súdu a vyjadreného záveru v napadnutom rozsudku okresného súdu, keďže mal za to, že úkon zahláseného vstupu vedľajšieho účastníka do konania zo dňa 20.11.2014, doručený Okresnému súdu Čadca dňa 24.11.2014, ako procesno-právny úkon vyvolal účinky k momentu jeho uskutočnenia, preto k tomuto dátumu v ďalšom postupe oznámeného vstupu vedľajšieho účastníka do konania bolo potrebné prihliadať na znenie Občianskeho súdneho poriadku v zmysle § 93 ods. 3 O.s.p.. Podľa § 93 ods. 3 O.s.p., znenia platného a účinného k dátumu 24.11.2014, do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh. Uvedený záver krajského súdu vychádza aj z ust. § 355 druhá veta O.s.p. podľa ktorého, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred účinnosťou tohto zákona, zostávajú zachované. Úkon oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka do konania podaním zo dňa 20. novembra 2014 doručeným Okresnému súdu Čadca dňa 24.11.2014 a z neho vyplývajúce účinky zostali zachované k momentu uskutočnenia tohto úkonu pred Okresným súdom Čadca, a preto v ďalšom postupe tohto okresného súdu bolo nevyhnutné vychádzať z platnej právnej úpravy k dátumu, keď účinky tohto úkonu zostali zachované uskutočnením tohto úkonu, t.j. k dátumu 24.11.2014. Uvedené vyplýva z toho, že sa koná v dôvere subjektov v právo platné v čase takéhoto konania, čo zabezpečuje aj právnu istotu pri konaní subjektu, ktorý práve v rámci svojho konania vychádza z právneho stavu platného k momentu jeho konania, čo vyúsťuje aj do predvídateľnosti postupu a rozhodovania súdu. Účinky procesných úkonov, ktoré nastali podľa právneho stavu účinného do 31.12.2014 zostávajú v plnej miere zachované a nie je možné spätne vyžadovať splnenie podmienok zavedených novou právnou úpravou, ktoré právna úprava účinná do 31.12.2014 nevyžadovala. Oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania predstavuje procesný úkon, ktorého účinky súd posudzuje podľa právnej úpravy účinnej v čase uskutočnenia takéhoto úkonu. Žiadne z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31.12.2014 nevyžadovalo výslovný súhlas podporovaného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na jeho strane.

To, že pri oznámení vstupu vedľajšieho účastníka do konania podaním zo dňa 20.11.2014 doručeným Okresnému súdu Čadca dňa 24.11.2014 bolo potrebné vychádzať v tom čase z platného znenia § 93 ods. 3 O.s.p., vyplýva podľa názoru krajského súdu aj z toho, že zmena Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 353/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2015 neobsahovala ustanovenie, že na konanie

začaté pred dňom účinnosti tohto zákona sa použijú predpisy účinné odo dňa účinnosti tohto zákona, tak ako je to vyjadrené v situácii iných navrhovaných a prijatých zmien Občianskeho súdneho poriadku, ako to bolo v prípade zákona č. 438/2015 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa O.s.p. v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý v ust. § 372y O.s.p. mal úpravu, že na konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona sa použijú predpisy účinné odo dňa účinnosti tohto zákona, čo však pri vedľajšom účastníkovi konania nebolo vyjadrené pri úprave ust. § 93 ods. 3 O.s.p. zákonom č. 353/2014 Z.z..

Vzhľadom k vyššie uvedenému okresný súd v novom konaní bude postupovať v zmysle vysloveného právneho názoru krajským súdom, a to, že ohľadom oznámeného vstupu vedľajšieho účastníka do konania podaním zo dňa 20.11.2014 doručeným Okresnému súdu Čadca dňa 24.11.2014 sa bude prihliadať na v tom čase platnú úpravu Občianskeho súdneho poriadku § 93 ods. 3 O.s.p., avšak za rešpektovania toho, že vedľajší účastník nemôže v konaní vystupovať na strane žalovanej v prípade jej nesúhlasu alebo proti jej vôli.

V ďalšom postupe uskutočnenom okresným súdom na základe odvolacích dôvodov žalobcu sa krajský súd zaoberal, akým spôsobom došlo, resp. nedošlo k vykonávaniu dokazovania pred okresným súdom. Okresný súd nariadil verejné vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania na 15.12.2015. Z obsahu Zápisnice o vyhlásení rozsudku zo dňa 15.12.2015 spisu vyplynulo, že okresný súd žalobu žalobcu zamietol a súčasne určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky, jej neplatnosť v celom rozsahu, a to zmluvnej podmienky v článku 14 Všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy č. 508500208 o dojednaní vyplňacieho práva zmeniek veriteľom.

Zo spisového materiálu vyplynulo, že žalovanej bol doručovaný návrh spolu s poučením podľa doručky na č.l. 59 rub spisu. Z postupu okresného súdu však vyplývalo, že žalovanej bolo doručené tlačivo C na odpoveď v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“). Žalovaná neuplatnila námietky proti uplatneným nárokom žalobcu. I napriek tomuto stavu okresný súd sám si pripojil spis sp. zn. 4 Er/69/2011, z ktorého vyhotovil fotokópie listín, ku ktorým prihladol a rozsudkom č.k. 9C/18/2013-110 zo dňa 15.12.2015 žalobu žalobcu zamietol s určením neprijateľnej zmluvnej podmienky, jej neplatnosti. Tento rozsudok bol vyhlásený podľa Zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku dňa 15.12.2015. Ak aj žalovaná v tejto sporovej právnej veci neuskutočnila námietky proti žalobcovým nárokom a ak okresný súd iniciatívne sa oboznámil so spisovým materiálom sp. zn. 4Er/69/2011 v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 proti žalovanej, v konaní o vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť 0,25 % denne úroku zo zmenkovej sumy, 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy a zmenkovej odmeny, tak vzhľadom na vyvíjajúcu sa rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov a za vzatia do úvahy Spoločného Stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015 pod č. 93, bolo možné akceptovať takýto postup okresného súdu. V zmysle tohto spoločného stanoviska vyplýva: „Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offio povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhladne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje.“

Pokiaľ Krajský súd v Žiline ako súd odvolací konal a v predchádzajúcich rozhodnutiach vydaných pred 20. októbrom 2015 vychádzal primárne zo zmenkového charakteru uplatneného nároku v kombinácii

s účelom Nariadenia bez prihliadnutia ex officio na možný spotrebiteľský charakter kauzy stojacej za zmenkou, tak v danom momente tohto konania a rozhodovania bolo potrebné vychádzať z vývoja rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej republike v dotknutých veciach, ktorú zjednocuje prijaté Stanovisko vo veciach občiansko-právnych a obchodných č. 93 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015 ako Spoločné stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Práve s ohľadom na princíp právnej istoty, ktorý spočíva v zabezpečení jednotného rozhodovania súdov v totožných či obdobných veciach, potom aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací bol povinný rešpektovať relevantnú judikatúru ako aj prijaté zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamena to, že sa nemôže vyvíjať judikatúra najvyššieho súdu, čo platí aj k rozhodovacej praxi odvolacieho súdu.

Krajský súd v tejto veci poukazuje na spoločné stanovisko, z ktorého zdôrazňuje, že „pokiaľ by sme dospeli k záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. Rigidná aplikácia ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. by spôsobila spotrebiteľovi neprimerané ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust. § 17 obsahuje úpravu podľa ktorej, kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinnosti na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný.“ „Určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlada právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť uplatnený nárok aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta, musí však na ňu prihliadať aj v prípadoch, kedy takýto rozpor zistí súd sám pri prieskume ex officio, keďže na absolútnu neplatnosť úkonu súd musí prihliadať ex lege. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom primeraného vyrovnania záujmov, ako už bolo vyslovené niekoľkokrát aj v rozhodnutiach Ústavného súdu SR“.

Krajský súd i napriek uvedenému poukazuje na to, že ak okresný súd ex officio prihliadol na dôkazy z ním pripojeného spisu sp. zn. 4 Er/69/2011, avšak tieto dôkazy nevykonal na nariadenom pojednávaní, keďže došlo len k verejnému vyhláseniu rozsudku okresným súdom, tak takýmto postupom bola odňatá možnosť žalobcovi konať pred súdom v rovine vykonávania dokazovania, oboznámenia sa s dôkazmi, a to v súlade nielen s Nariadením, ale aj podľa Občianskeho súdneho poriadku, ktoré ako rozhodné procesné právo v zmysle článku 19 Nariadenia sa použije na konanie o uplatnenom nároku žalobcom. Účelom práva účastníka konania je vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, a tým ovplyvniť skutkové zistenia, na ktorých súd zakladá svoje rozhodnutie. Aktivita účastníka pri využívaní tohto práva je v podstatnej miere závislá práve od miery presvedčivosti vykonaných dôkazov, skutkových zistení, ktorých vyvodenie z nich možno očakávať a miery presvedčenia súdu o vplyve týchto zistení na unesenie dôkazného bremena daného účastníka. Okresný súd bez nariadenia pojednávania sa oboznámil výlučne sám s dôkazmi vyplývajúcimi zo spisu sp. zn. 4 Er/69/2011 bez toho, aby tieto dôkazy boli vykonané na nariadenom pojednávaní za účasti sporových strán, preto takýmto spôsobom bolo upreté právo žalobcu splniť si svoju povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, možnosť vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a k posúdeniu nároku, keď okresný súd prihliadal na ochranu žalovanej ako spotrebiteľa. V rámci nového konania pred okresným súdom je preto potrebné zachovať práva žalobcu v rovine vykonávaného dokazovania a rovnako aj práva žalovanej ako druhej sporovej strany.

Na základe vyššie uvedených zhodnotení, záverov bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Okresný súd v novom konaní bude pri vedľajšom účastníctve postupovať v zmysle uvedeného právneho názoru krajského súdu a vo vecno-právnej rovine bude dokazovanie vykonávané na nariadenom pojednávaní s tým, že bude rešpektovaná vyvíjajúca sa rozhodovacia činnosť všeobecných súdov za vzatia do úvahy Spoločného Stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015 pod č. 93.

Z dôvodu, že rozhodnutie okresného súdu bolo v napadnutých výrokoch zrušené, bude to okresný súd, ktorý v rámci nového konania rozhodne aj o čiastočnom späťvzátí v zmysle návrhu žalobcu obsiahnutom v podaní zo dňa 21.12.2015, č.l. 117 spisu.

Podľa ust. § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 224 ods. 3 O.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

V novom konaní okresný súd rozhodne aj o trovách súdneho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.